

Наскоро следъ това приятелътъ му си дошелъ отъ хаджилъкъ и наминалъ да си прибере делвата. Търговецътъ му далъ ключоветъ и добавилъ, че никой не му е пипалъ делвата. Когато Али-Когиа се прибралъ вкъщи и изтърсилъ делвата, въ нея намѣрилъ само маслини. Той отишелъ при приятеля си и му казалъ: „Делвата е сжщата. Но подъ маслинитъ бѣхъ наредилъ хиляда жълтици. Нѣма ги. Може да ти сж притрѣбвали пари и да си ги взелъ. Не ти се сърдя: когато можешъ, ще ми ги върнешъ. Но поне кажи ми, та да знамъ.“

При тия думи търговецътъ се престорилъ на оскърбенъ. „Когато ми донесе делвата,“ — рекълъ той, — „ти каза, че е пълна съ маслини. Сега не я ли намѣри пълна съ маслини? Ако ми бѣше далъ делва съ жълтици — друга работа. Но ти я не отвори предъ мене — да видя, че има жълтици. Сега можешъ да кажешъ, че е била пълна съ алмази: кривъ ли съмъ азъ? Маслини си ми далъ, маслини ти давамъ. Хайде махай се оттукъ!“

Тѣ се скарали. Дигнала се глъчка. Събрали се много хора. Разчуло се изъ цѣлия градъ. Али-Когиа се оплакалъ въ сѣдилището. Отишли да се сѣдятъ. Сѣдията разпиталъ и дветъ страни. Али-Когиа обвинилъ търговеца, че му открадналъ хиляда жълтици, вмѣсто които му далъ маслини. Сѣдията го попиталъ, има ли свидетели, че делвата е съдържала хиляда жълтици. „Свидетели нѣмамъ,“ — отвѣрналъ хаджията. — „Азъ мислѣхъ тоя търговецъ за честенъ човѣкъ и го смѣтахъ за приятелъ.“ Търговецътъ пѣкъ повторилъ онова, що билъ казалъ предъ хората. Дори се заклелъ, че не е